

Poražený vítěz

Liz se nemohla víc mýlit, když přisuzovala Johnovi roli vítěze.

Ve skutečnosti se cítil jak spráskaný pes.

Po další probdělé noci dokonce upadl do stavu, kdy považoval za zcela nemožné vstát a odejít do práce. Představa, že by se měl chovat v útočném prostředí kanceláře normálně (či nedej bože přátelsky), ho neviditelnou silou přibíjela k polštáři.

Mnoha profesním úskalím čelil pochopitelně již v minulosti. Ale tehdy hledal chybu výlučně v sobě a jakýkoli neúspěch ho pouze ponoukal ke zvýšení pracovní aktivity. Upřímně věřil, že je součástí systému, jenž zaručuje v jeho zemi spravedlnost, a i když nestál zrovna na

straně nějakých zoufalých ubožáků, stál na straně práva.

Bezděky si v duchu znovu projel akta případu BURGO.

Komu by ještě mohl nalhávat, že hájí právo? Jejich účetní knihy přece mluvily naprosto srozumitelně: takzvaná charita, kterou provozovali, byla výsměchem jakékoli dobročinnosti. Peníze, které se matoucím způsobem přelévaly z konta na konto, končily povětšinou u privátních společností či jednotlivců. A on se tu s Cidem a Lievem, a nyní i Stevem přetahoval o to, kdo ten podvod mistrněji zakryje, kdo vymyslí kreativnější úskok, jenž přesvědčí porotu, že čísla, která před sebou vidí, znamenají celospolečenský užitek.

Pche!

A pak tu byla samozřejmě Liz.

Chvilí přemýšlel, zda ji neurazil, ale nakonec dospěl k názoru, že musela pochopit, že jeho selhání nezapříčinila její nepřitažlivost (*uhm, at' už byla pravda kdekoli*), ale nešťastná shoda okolností, a zejména pak to, že znali vzájemně své partnery.

Liz je tvrdší než kdejaký chlap, utvrzoval se John, *ta se z jednoho nepovedeného večera nesloží!* Navíc nebyl až zas tak nepovedený, docela se nasmáli... až na tu koncovku tedy.

Uchlácholen spíš vlastní vůlí než argumenty odložil případ „Liz“ ve své mysli mezi „vyřízené“.

Andrea se snaží soustředit

„A co vlastně studuješ?“ zeptala se Christiana, který jí právě stahoval do počítače jakýsi podpůrný program.

Andrein počítač, zděděný po manželovi, byl zoufale pomalý. Dosud odmítala nový – chyba, jak vidno.

„Já?“ opáčil Chris, jako by se bývala mohla zeptat někoho jiného. „Já,“ pokračoval uvolněněji, „studuju možná dost bizarně znějící kombinaci byznys a životní prostředí.“

Očividně očekával její úžas, otázky.

Usmála se na něj. Okamžitě se ohradil.

„Totiž ono si to až tak neprotiřečí – ekologický řešení jsou prostě obchodním trhákem budoucnosti. Jde jen o to, jak je nabídnout na trhu a která řešení budou nejúčinnější –“

Andree ten tón, jímž se Christian rozhovořil o svém budoucím povolání, připomněl idealistické začátky jejího muže. Naivitu, s níž propagoval jakési absolutní dobro, jeho zapálení pro americký právní systém. Ta vzpomínka ji dojala.

Naslouchala chlapci, který mohl být stejně starý jako John v době, kdy se poznali.

Opravdu byl tehdy John tak mladinký?

Přišlo jí skoro nefér, že manželovy iluze tak brzy přetála realita. První byt, první dítě... zodpovědnost, půjčky, povinnosti... žili v tomhle koletoči tak dlouho, že bylo těžké vybavit si dobu, kdy byli pouze... mladí.

Christian mluvil a mluvil – o úsporách energie, o větrných a vodních mlýnech, o solárních panelech. Prohlížela si jej, nadšení z něj sálalo jak horoko z rozhricovaných kamen. Doslova kypěl zdravím: měl svítivě bílé zuby a mírně opálenou, svěží pleť. A euforii, kterou mu bezděčně záviděla.

Vzpomněla si na jahody, na nichž už čokoláda v lednici určitě ztvrdla, a najednou jí přišlo jaksi nevhodné je přinést. Už si jen otevřít šampaňské a pak –? Působila by nejspíš směšně.

Konečně byl program stažený do počítače a Christian jí začal vysvětlovat výhody nového prohlížeče.

Snažila se soustředit, ale pak jí znovu myšlenky zabloudily k synovi a k otázce, zda by nahonem neměla jet zkontrolovat, jestli je dnes skutečně na basketbalu, nebo zda se i ten stal zástěrkou jeho neznámých aktivit.

Harold něco cítí

Z Liz čišela bojovnost, kterou si pamatoval z dob, kdy válčila s jeho bývalou ženou. Prodej části firmy, kterou s Pamelou sdílela, a jeho následný rozvod ji dokázaly neuvěřitelně mobilizovat. Tehdy její sílu bezmezně obdivoval... Dnes ho trochu děsila.

Nerozuměl tomu, proti komu byla její zlost obrácená nyní, co ji tolik rozhněvalo. Rád by se připojil na její stranu, ale cítil, že o to Liz nestojí, že ho nepotřebuje.

Často ho začínala zaplavovat osamělost, skoro stejná jako po smrti matky. Toužil se schoulit k někomu jako dítě, jako zvířátko.

A propos, zvířátko.

Dopracoval to tak daleko, že se včera na ulici zastavil u klecí, v nichž jakási dobročinná organizace nabízela psy a kočky k adopci. Přestože ani v nejdivočejší fantazii neuvažoval o tom, že by přivedl jakékoli zvíře domů, díval se do těch němých tváří s nevysvětlitelným pochopením. Nejspíš taky ztratily někoho, kdo je měl bezvýhradně rád.

Většina těch tvorů, často vyhublých a zbídačených, ležela v drátěných koticích bez zájmu. Za den už kolem nich prošlo nespočet lidí – zvířata slyšela mlaskání, mňoukání, konejšivé hlasy i výskot

děti. Jako naschvál však jeden z psů vzhlédl k Haroldovi; z hloubky a bezelstnosti toho pohledu mrazilo.

Harold od něj musel odtrhnout oči téměř násilím, a když míjel velkou průhlednou kasičku, nedalo mu, aby do ní nevhodil pět dolarů. Než došel na konec bloku, rozležela se mu v hlavě míra jeho velkorysosti a vrátil se ještě se třemi dvacetidolarovkami.

Byl by si přál, aby ho doma čekalo něco žhavě přitažlivého.

Ale hra Halo Reach ho po prvotním nadšení zklamala.

Napadlo ho, že tvůrci videoher se možná zbytečně příliš soustředují na mladou a nejmladší generaci, a pokročilé hráče, jako byl on, nechávají napospas.

Byt byl tichý a prázdný, a Harold si připadal opuštěný stejně jako ten pes s medově hnědavýma očima.

Možná tudy

Liz zatím žádný plán neměla, ale jaksi podvědomě cítila, že se mu přibližuje.

Přestože s novým projektem dosud flirtovala (flirtovala? to slovo jí navalilo žluč vysoko nad žaludek), do práce se ještě nepustila. Jen posedávala ve své kanceláři a přemýšlela, kudy dál.

Bádala nad tím, jak vrátit Johnovi úder.

Obrazovka počítače před ní svítila a vyzařovala jiskřící naději, že se jí podaří zásah na solar.

John, John.

Něco jí říkalo, že drží v ruce všechny části puzzle, z nichž může složit perfektní odvetu, ale ještě do sebe nezapadaly. Hladké stěny drhly o vykrojené; nejdůležitější bylo najít a stanovit vnější obrysy.

Otevřela nejspodnější šuplík po levé straně a vytáhla si bonboniéru Godiva. Bezmyšlenkovitě strhla celofánový obal. Čtyřadvacet kousků v bílé čokoládě. Hvězdička s malinovou náplní. Kombinace oříšků a pralinek ve tvaru kapky. Koule s jemným višňovým likérem. Mňam.

Chvíli pátrala a nakonec si vybrala jako první kapku.

Na jazyku a v ústech se jí rozplynula delikátní chuť čokolády a náplně.

A v duši zvrácená slast z pomsty.

V tomhle, v tomhle byla ještě lepší než ve financích či v byznysu. Možná nejlepší.

Tuhle disciplínu si sama nevybrala, ale ona si takříkajíc vybrala ji. Asi že byla tolikrát ponížena. Asi že poznala tu méně laskavou stránku lidskosti. Konkrétně tu pěkně hnusnou. Mohla by dlouze vyprávět o tom, jak si lidi zgustnou na slabších, na poražených. A čím si ty veškeré ústrky zasloužila ona? Že se nenarodila s líbeznou tvářičkou? Nebo aspoň průměrnou? S tím nic nezmůže.

Ale narodila se s nesmírnou bojovností, a ta jí dávala sílu poprat se s životem a vyrovnat se s těmi, kteří ji bezcitně překročili jak hromádku smetí v rohu.

Pralinky měly zázračnou moc konejšit duši i jítřit rozum.

John. Zpátky na Vzácné chvíle.com.

Tady, na webu, byl nejzranitelnější.

A tady ho taky dostane.

Zmatené, těkající myšlenky najednou dostaly pevnější kontury. A začaly do sebe zapadat jako... správně sestavené puzzle.

Poražený klesá níže

„Co sis to, prosím tě, oblíkl?“ zůstala na Johna udiveně zírat manželka.

„Co jsem si oblékl?“ zopakoval váhavě, jako by si nejdřív musel uvědomit, co má vlastně na sobě. Jako by nosil citrónovou košili a kravatu s fialkami běžně.

Andrea bezděčně spustila ruce se šálkem s kávou.

„Zbláznil ses? Jdeš do práce, nebo na maškarní?“
John znovu zaváhal.

Ale takhle se holt situace vyvinula.

Po prvotní nechuti, ba úzkosti z návratu do kanceláře se Johnovy pocity nečekaně změnily. V náhlém prozření se mu zdálo, že všichni jeho spolupracovníci jsou svou okázalou formálností směšní, a rozhodl se jim nastavit nemilosrdné zrcadlo. Vyrazit proti proudu.

To, co vypadalo srandovně urážlivé vůči spolupracovníkům, působilo na Andreu jako alarm.

„Prostě jsem... se dneska rozhodl pro barvy,“ pokusil se zlehčit svou vizáž.

Manželka odložila šálek, opřela se o kuchyňskou linku a užasle ho pozorovala.

John si nalil čerstvou kávu z překapávače.

„Tak si mě nevšímej, jo? Můžeš si mě nevsímat?“

Její pobavený nesouhlas ho rozčiloval; měl dojem, jako by se žena přidala na stranu nepřátel.

Několikrát kvapně usrkl z kouřícího hrnku, strčil si do pusy kus vanilkové buchty a popadl svou koženou aktovku.

„Počkej,“ zadržela ho Andrea a odběhla do pokoje k dcerám.

Zůstal nechápavě stát ve dveřích do domovní chodby.

„Tady,“ Andrea vyběhla z pokoje a otevřela před ním dlaň. Ležel v ní červený klaunský nos na gumičce; proprieta z dávného halloweenského kostýmu.

Rozesmála se, pobavena vlastní pohotovostí.

Dotčeně na ni pohlédl, k úsměvu se nedonutil.